

## Arrest

nr. 60 407 van 28 april 2011  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 8 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 15 januari 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op 16 januari 2009 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 9 december 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 10 december 2010 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

**“A. Feitenrelaas**

*U verklaart de Armeense nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Jerevan. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen.*

*Sinds 2007 werkte u voor een industriële bakkerij die toebehoorde aan de oppositieleider Hakobyan Hakob. U leverde meer bepaald het brood aan de klanten. In februari 2008, tijdens de protestacties na afloop van de presidentsverkiezingen, droeg Hakobyan u op brood te leveren aan de manifestanten. U deed dit van 23/02/2008 tot en met 01/03/2008. Zelf nam u niet deel aan de betoging. Na de uiteendrijving van de manifestatie op 01/03/2008 werd de bakkerij verzegeld en kreeg u problemen.*

*Op 10/03/2008 kreeg u het bezoek van de plaatselijke politie. U werd meegenomen naar het politiebureau en werd er beschuldigd van het leveren van wapens (in plaats van brood) aan de manifestanten. U bleef deze beschuldiging ontkennen. Na een vasthouding van drie dagen werd u, voorwaardelijk en met een uitreisverbod, vrijgelaten.*

*Enkele dagen later vielen onbekende mannen uw woning binnen. Ze vielen u en uw ouders, bij wie u inwoonde, aan en vernielden de huisraad. Uw moeder belde hierna de politie. De politie kwam ter plaatse maar ondernam weinig. Hieruit begrepen jullie dat de politie de daders niet zou aanpakken en dat de politie zelf achter de aanval zat. Vandaar dat u en uw vader rechtstreeks naar het parket stapten. Op het parket mocht enkel u binnen. U ontving er geen hulp, integendeel er werd u gezegd dat u een crimineel was die wapens had vervoerd. U werd van het parket rechtstreeks naar het politiebureau overgebracht. Daar werd u zwaar mishandeld. Twee dagen later werd u met een hersenschudding van het politiebureau naar het ziekenhuis overgebracht. U stond gedurende deze opname onder toezicht van de politie.*

*Na een opname van enkele dagen kon u met behulp van de hoofdarts, met wie uw vader bevriend was, het ziekenhuis via een achterdeur verlaten. Een auto wachtte u op en bracht u rechtstreeks naar de luchthaven. Op de luchthaven van Jerevan nam u vervolgens een vlucht naar Minsk. In Minsk kon u verblijven bij een vriend van uw vader. U verbleef er uiteindelijk acht maanden. In deze periode vernam u dat meerdere personen naar Minsk waren gekomen op zoek naar u. Deze personen betroffen zowel Armeense politieagenten als privé-personen.*

*Sedert u Armenië ontvlucht was, werd uw vader lastiggevallen door de autoriteiten. Dagelijks werd hij naar het politiebureau gevoerd. Eénmaal was er ook een inval in de familiewoning. Daarbij werden alle inwonenden geslagen. Uw vader heeft daarbij schade opgelopen aan zijn gehoor. Na deze problemen zag uw vader zich genoodzaakt in september 2008 Armenië te ontvluchten naar de Russische 1 Federatie.*

*U verklaarde dat u naast de problemen door uw werk voor Hakobyan ook nog andere problemen kende. In het verleden waren u en enkele vrienden betrokken geraakt bij vechtpartijen. Een zekere T.(...) (familienaam onbekend) hielp u en uw vrienden, tegen betaling, om de politie van de zaak te houden. T.(...) had namelijk goede contacten met de politie. De samenwerking met T.(...) eindigde echter in ruzie. Tengevolge hiervan werd in 2004 een vriend van u door T.(...) vermoord. Deze moord leidde tot een wraakactie waarbij in 2005 een vriend van T.(...) werd doodgeschoten. U nam aan deze actie geen deel. Niettemin vreesde u sindsdien het slachtoffer te worden in deze spiraal van geweld. In 2005 wist u tweemaal te ontsnappen aan een vergeldingsactie. Eind 2006 vernam u dan dat T.(...) het land had verlaten uit vrees voor zijn eigen leven. Daarna is hij verdwenen. U suggereerde dat nu ook mensen van T.(...) naar Minsk waren gekomen op zoek naar u.*

*Vanwege de onveilige situatie in Minsk besloot u door te reizen naar België. Met een minibus werd u vanuit Minsk naar België gebracht. U kwam op 15/01/2009 aan in België. Diezelfde dag vroeg u asiel aan.*

*U legde vooraleerst uw militair boekje voor. Bij uw gehoor op het Commissariaat-generaal bracht u daarnaast een kopie van uw paspoort aan. U verklaarde dat uw origineel paspoort in Minsk was achtergebleven bij de vriend van uw vader. Na uw aankomst in België heeft u hem gecontacteerd waarna hij een kopie van uw paspoort heeft opgestuurd.*

## **B. Motivering**

*U haalde twee motieven aan voor uw komst naar België, zijnde uw betrokkenheid bij de manifestaties na de presidentsverkiezingen en een gewelddadig conflict met een privépersoon.*

*Wat het eerste motief betreft, wordt erop gewezen dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Armenië een meerpartijenstelsel heeft waarin politieke partijen activiteiten (bv. leden werven, fondsen verzamelen, hun gedachtegoed uitdragen, oppositie voeren in het parlement) kunnen ontwikkelen. Tijdens kiesperiodes is er sprake geweest van een verhoogde spanning, die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige arrestaties. Na de kiesperiodes normaliseerde de situatie weer, zo ook na de presidentsverkiezingen van begin 2008 die turbulenter dan gewoonlijk zijn verlopen en uitzonderlijk een langere nasleep kenden. Sinds voornoemde politieke gebeurtenissen van 2008 zijn de Armeense*

autoriteiten restrictiever bij het toelaten van manifestaties. Hoewel vele manifestaties zonder incidenten verlopen, kunnen deze soms op schermutselingen uitlopen en zo tot kortstondige arrestaties leiden. Betrouwbare en gezaghebbende bronnen zijn echter van mening dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden.

Gelet op wat voorafgaat, in het licht van alle elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, zijn de door u beschreven ernstige moeilijkheden (cf. arrestatie, beschuldiging van wapenlevering aan opposanten, ernstige geweldpleging, vervolging van familie, opsporing in het buitenland) in de nasleep van uw betrokkenheid bij de politieke gebeurtenissen van 2008 niet aannemelijk.

Daarnaast blijken uw verklaringen op belangrijke punten tegenstrijdig. Zo beweerde u voor het Commissariaat-generaal dat u zich op **02/03/2008**, zijnde de dag na de beëindiging van de manifestaties, naar de bakkerij begaf en vaststelde dat deze verzegeld was. U beweerde dat de bakkerij sindsdien en tot de dag van vandaag gesloten is (CGVS p.11, 16). Deze gang van zaken komt niet overeen met uw verklaringen in de op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal. Daar beweerde u dat u pas op **10/03/2008** te horen kreeg dat de bakkerij ging sluiten (CGVS vragenlijst). U werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd en herhaalde louter uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal. Aldus is de tegenstrijdigheid niet uitgeklaard en blijft deze bestaan.

U beweerde verder voor het Commissariaat-generaal dat u op **10/03/2008** werd opgezocht door politieagenten die u meenamen naar het politiebureau (zijnde uw eerste arrestatie). Op het politiebureau zou u gedurende drie dagen zijn vastgehouden (CGVS p.10-11). Ook wat deze feiten betreft klopt uw situering niet met uw verklaringen in genoemde vragenlijst. Daarin situeerde u deze gebeurtenis later en meer bepaald op **18/03/2008** (CGVS vragenlijst). U werd ook hiermee geconfronteerd en herhaalde opnieuw uw laatste verklaringen. Daarmee is ook deze tegenstrijdigheid niet van de baan. U verklaarde tot slot voor het Commissariaat-generaal dat u op **18/03/2008** voor de tweede maal werd opgepakt, zijnde tijdens uw bezoek aan het parket (CGVS p.12, 16). Ook deze uiteenzetting komt niet overeen met uw verklaringen in voornoemde vragenlijst. Daar beweerde u dat de tweede arrestatie plaatsvond op **24/03/2008** (CGVS vragenlijst). U werd ook hier op gewezen. U verklaarde dat de feiten reeds geruime tijd geleden gebeurden en dat u zich dergelijke zaken niet meer herinnert. Gezien de ernst van de feiten volstaat deze verklaring echter niet om de genoemde tegenstrijdigheden te duiden.

Daarenboven blijken uw verklaringen over de nasleep van uw vervolging onaannemelijk. Zo blijkt uit uw relaas dat u op legale wijze Armenië verliet. U verliet Armenië meer bepaald via de luchthaven van Jerevan. U reisde hierbij alleen en passeerde alle gebruikelijke controles: zijnde op de luchthaven van Jerevan werd uw (eigen) paspoort gecontroleerd en werden er vingerafdrukken van u afgenomen (CGVS p.7). Nu, deze gang van zaken wijst niet op vervolging of op een vrees voor vervolging. Deze vaststelling ondermijnt dan ook uw verklaarde vervolging temeer daar u, volgens uw bewering, tengevolge van uw eerste arrestatie op 10/03/2008 een uitreisverbod kreeg (CGVS p.10-11). Beide vaststellingen, een legale uitreis enerzijds en een uitreisverbod anderzijds, lijken moeilijk verenigbaar met elkaar. U werd hierop gewezen en beweerde dat het uitreisverbod werd afgeleverd door de politie en dat u nog niet officieel in een onderzoek zat. Daarbij verliet u onmiddellijk na uw ontsnapping uit het ziekenhuis, en nog voor de overheid de nodige stappen had kunnen nemen, het land (CGVS p.16). Deze verklaring weet echter niet te overtuigen. Uw bewering dat het uitreisverbod niet in een databank werd opgenomen en aldus niet werd geregistreerd is weinig waarschijnlijk. Daarbij kon u daarvan niet op de hoogte zijn. Dit gegeven, alsook uw eerdere vervolging en uw ontsnapping uit het ziekenhuis maken het hoogst onwaarschijnlijk dat u zich op de luchthaven zou aanbieden bij de Armeense autoriteiten en in die zin een nieuwe arrestatie zou riskeren.

Bovendien brengt u zelf geen overtuigende, concrete bewijsstukken aan die de door u beschreven ingrijpende problemen bevestigen, terwijl dit van u verwacht kan worden, gezien dergelijke gegevens volgens de informatiebronnen van het Commissariaat-generaal, waarvan bijlage in het administratief dossier werd gevoegd, hoe dan ook voorhanden zouden moeten zijn, gelet op de ernst van de moeilijkheden die u zichzelf toeschrijft. U bracht geen enkel bewijs aan om uw verklaringen te staven (bewijs dat u Hakobyan kende, bewijs dat u brood leverde aan manifestanten, bewijs dat u hieromtrent vervolgd werd).

Er moet dan ook worden besloten dat u niet aannemelijk maakt dat u zich wat het eerste vluchtmotief betreft kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Wat uw tweede vluchtmotief betreft, de vervolging door een privépersoon, wordt geconstateerd dat u ook hier geen enkel bewijs in aanbracht en dat uw relaas aldus volledig rust op uw verklaringen. Uit

het bovenstaande is daarbij gebleken dat uw verklaringen niet zondermeer als waarachtig kunnen worden beschouwd.

Zo werd vastgesteld dat u de familienaam van de persoon die u vervolgde niet kent. U kent hem louter onder zijn voornaam T.(...) en zijn bijnaam "N.(...) T.(...)". Gezien de ernst van de feiten, zijnde twee aanslagen op uw leven (CGVS p.13-15), is het redelijk te verwachten dat u meer duiding rond deze persoon kan geven.

Daarnaast is niet aangetoond dat deze problemen nog steeds actueel zijn. U beweerde immers dat T.(...) in 2006 het land was ontvlucht en hij sedertdien verdwenen is. De problemen die u aanhaalde dateren daarbij van voor 2006 (CGVS p.14-15). Uw verklaring dat mensen van T.(...) u voor uw vertrek naar België, zijnde vele jaren later én in Minsk, zochten is dan ook enigszins bevreemdend. Daarbij wordt vastgesteld dat u niet kan duiden hoe u wist dat deze mensen u in Minsk zochten (CGVS p.8).

Tenslotte dient het opmerkelijk te worden genoemd dat u de problemen met genoemde privé-persoon niet aanhaalde in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal, hoewel u er nochtans gevraagd werd een overzicht te geven van de belangrijkste feiten inzake een vrees voor terugkeer (CGVS vragenlijst). U werd hierop gewezen en beweerde dat u deze feiten eerst niet wou vermelden aangezien zij persoonlijk zijn. Deze verklaring volstaat echter niet. Aangezien deze feiten deel uitmaken van uw vrees voor terugkeer, aangezien deze feiten ernstig zijn (twee aanslagen op uw leven) en aangezien van een asielzoeker openheid wordt verwacht in zijn/haar aanvraag om bescherming door de Belgische autoriteiten, kan gesteld worden dat deze feiten eerder konden worden vermeld. Deze vaststelling tast dan ook wederom de betrouwbaarheid van uw verklaringen aan.

Er werd hierbij aansluitend vastgesteld dat u een zeer vaag beeld gaf over uw verblijf in Minsk. Zo bleek u niet in staat te zijn de luchtvaartmaatschappij te noemen waarmee u van Jerevan naar Minsk was gevlogen, aan te geven waar u juist in Minsk verbleef, enige plaats in Minsk te benoemen en tot slot uw reisweg van Minsk naar België uiteen te zetten. U verklaarde meer bepaald dat u luchtvaartmaatschappij niet kent omdat het reeds donker was toen u van het ziekenhuis naar de luchthaven werd gebracht. De vliegtuigtickets werden daarbij na aankomst in Minsk weggegooid (CGVS p.7). U kon het adres van de vriend van uw vader, waar u enige tijd bij verbleef, niet geven. U verklaarde dat u niet buiten kwam en daardoor niets in Minsk kan benoemen. Tot slot beweerde u niet te weten via welke weg (landen) de minibus u naar België bracht. U beweerde dat u gedurende heel de rit slaappillen had genomen (CGVS p.9). Kortom, op basis van deze verklaringen alsook vanwege het gebrek aan enig bewijs kan gesteld worden dat uw verblijf in Minsk op zich niet is aangetoond.

Hieruit volgt dat evenmin uw gebrek aan een paspoort is aangetoond. U beweerde immers dat u uw paspoort in Minsk had achtergelaten. Er werd hierbij geconstateerd dat u niet hard kon maken dat u later vanuit Minsk een kopie van uw paspoort had ontvangen. U beweerde dat de vriend van uw vader vanuit Minsk een kopie had opgestuurd, dit naar een adres van een vriend van u in België. U kon echter geen enkel bewijs voorleggen van deze briefwisseling. Daarbij werd vastgesteld dat u niet kon zeggen of de kopie per fax of per brief was verstuurd. U verklaarde dat u gewoon naar uw vriend ging om de kopie op te halen (CGVS p.4). Deze onwetendheid over de manier waarop de kopie verstuurd werd, is gezien het belang dat u aan het document schonk – u nam contact op met uw vaders vriend om het document te bekomen - weinig waarschijnlijk.

Aldus kan op basis van dit alles gesteld worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De documenten die u aanbracht zijn niet in staat deze beslissing te wijzigen. Uw militair boekje en de kopie van uw paspoort leveren geen enkel bewijs van de problemen die u in Armenië zou hebben ondervonden.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker meent tevens dat er een manifeste appreciatiefout werd gemaakt. Verzoeker oppert dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte weigert hem de vluchtelingenstatus toe te kennen. Hij meent dat het Commissariaat-generaal verkeerdelijk stelt dat uit zijn verklaringen niet kan worden afgeleid dat hij voldoet aan de criteria zoals vastgelegd in het Vluchtelingenverdrag. Immers, zo merkt hij op, bevatten zijn verklaringen, in tegenstelling tot wat het Commissariaat-generaal heeft beslist, wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Hij laat in dit verband gelden dat hij wel degelijk gevaar loopt in Armenië, dat zijn asielaanvraag gebaseerd is op het feit dat hij vreest in Armenië het slachtoffer te zullen worden van arrestaties en represailles vanwege de autoriteiten en vanwege leden uit het Armeense misdaadmilieu die banden hebben met de autoriteiten, dat hij op heden vervolgd wordt wegens o.a. de broodleveringen die hij een week lang had gedaan aan de manifestanten naar aanleiding van de protestacties na afloop van de presidentsverkiezingen tussen 23 februari 2008 en 1 maart 2008 die gericht waren tegen de partij van de huidige president, dat deze manifestaties totaal ontspoorde en er meerdere doden te betreuren vielen na botsingen met de ordehandhaving, dat er zowel doden zijn gevallen onder de manifestanten als onder de ordehandhavers, dat de politie de manifestanten ervan beschuldigde dat zij in het bezit waren van verboden wapens die zij hadden gebruikt om op de ordehandhavers te schieten, dat hij vreest dat de autoriteiten hem valselijk diverse strafbare feiten in de schoenen willen schuiven om op die manier af te rekenen als reactie op zijn beweerde deelname aan de protestacties na de presidentsverkiezingen, dat de beschuldiging van het vervoer van wapens een duidelijke encensering is, dat hij met klem enige betrokkenheid bij eender welke wapenlevering ontkent, dat hij ervan overtuigd is dat de autoriteiten gewoon een voorwendsel zoeken om hun acties tegen hem te rechtvaardigen, dat hij ervan overtuigd is dat hij ter gelegenheid van een eventuele rechtszaak niet op een eerlijk proces zal kunnen rekenen en hij geen schijn van kans zal kunnen maken om zijn onschuld aan te tonen, dat hij meerdere vervolgingen opliep bij zijn ondervraging door de politie, en dat hij eveneens vreest het slachtoffer van een afrekening en bedreigingen te zullen worden vanwege de genaamde T., die tot het Armeense misdaadmilieu behoort en die banden heeft met de lokale politiediensten. Voorts stelt verzoeker, een bepaalde passage uit zijn gehoorverslag citerend, dat hij ook vreest dat hij zal worden gearresteerd en dat hij tijdens zijn opsluiting het slachtoffer zal worden van agressie. Hij meent dat hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 3 september 2009 op afdoende wijze heeft kunnen aantonen dat zijn leven wel degelijk in gevaar is in Armenië en stelt dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij bedreigd werd. Verzoeker merkt op dat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen ten onrechte in twijfel wordt getrokken en formuleert vervolgens enkele opmerkingen met betrekking tot de weigeringsmotieven. In de eerste plaats merkt hij op dat het Commissariaat-generaal de zorgvuldigheidsverplichting schendt door na te laten binnen een 'redelijke termijn' de bestreden beslissing te nemen. Hij werpt in dit verband op dat zijn verhoor op het Commissariaat-generaal plaatsvond op 3 september 2009 terwijl de bestreden beslissing pas werd genomen op 9 december 2010 oftewel meer dan een jaar en drie maanden later, dat het Commissariaat-generaal het principe van 'goed beheer' schendt, dat dit principe inhoudt dat het Commissariaat-generaal door haar optreden of het nalaten hiervan geen schade mag berokkenen aan de kandidaat-vluchteling, dat de vraag dient gesteld te worden of de vertraging in casu had kunnen vermeden of beperkt worden, dat de lange duur van de procedure desgevallend zou kunnen worden verantwoord door de zorg om een grondig onderzoek te voeren, dat het principe van goed beheer het recht op zekerheid omvat en het nodige respect voor het rechtmatige vertrouwen van de burger, dat het principe van de beoordeling van de belangen dat gekoppeld is aan het principe van goed beheer inhoudt dat de beslissingen tijdens de voorbereidingsfase zorgvuldig worden voorbereid en tijdens de beslissingsfase een redelijke keuze wordt gemaakt, dat dit laatste het principe van de proportionaliteit is en dat het Commissariaat-generaal in casu geenszins een grondig onderzoek heeft gevoerd.

Vervolgens beweert verzoeker dat zijn problemen ten onrechte worden geringschat. Verzoeker oppert meer bepaald dat zijn problemen van intimidatie door Armeense agenten omdat hij in opdracht van oppositieleider Hakobyan Hakob brood leverde aan de manifestanten tijdens de protestacties wel degelijk ernstig genoeg zijn, dat het Commissariaat-generaal ten onrechte naar 'algemene informatie'

verwijst die in haar bezit is om te stellen dat zijn verklaringen aangaande de gebeurtenissen volgend op de verkiezingen niet met elkaar zouden corresponderen. Deze benadering van het Commissariaat-generaal is volgens verzoeker te algemeen en te theoretisch is en houdt onvoldoende rekening met de toestand ter plaatse waarbij sommige situaties kunnen afwijken van de theorie. Verzoeker voelde zich in Armenië aan zijn lot overgelaten en de omstandigheden waarin hij in Armenië leefde waren van die aard dat hij genooddaakt was om een drastische beslissing te nemen en het land te verlaten. Eén en ander is gebleken uit zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal en laatstgenoemde heeft geen of minstens te weinig rekening gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheden ter plaatse. In een derde onderdeel merkt verzoeker op dat het Commissariaat-generaal ten onrechte de oprechtheid van zijn verklaringen in vraag stelt om reden dat deze tegenstrijdig zouden zijn. Verzoeker betoogt dienaangaande dat de redenen die het Commissariaat-generaal meent te kunnen aanhalen om zijn verklaringen op enkele onderdelen in twijfel te trekken niet kunnen worden weerhouden, dat de door het Commissariaat-generaal geciteerde tegenstrijdigheden onmogelijk kunnen worden aanzien als dermate belangrijke tegenstrijdigheden in zijn verklaringen en geenszins van aard zijn om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag, dat de zogenaamde tegenstrijdigheden onmogelijk de kern van zijn asielaanvraag op zich kunnen aantasten, dat hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal geloofwaardige informatie gaf waaruit bleek dat zijn asielaanvraag wel geloofwaardig is, dat het Commissariaat-generaal selectief te werk gaat en dit enkel maar in zijn nadeel, dat het Commissariaat-generaal hiermee aantoont dat zij in dit dossier geen blijk heeft gegeven van behoorlijk en zorgvuldig bestuur, dat het ten onrechte onvoldoende de problemen erkend die hij ondervindt in Armenië, dat het Commissariaat-generaal daarbij ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de traumatische ervaringen die hij heeft opgelopen naar aanleiding van de gebeurtenissen in Jerevan, dat hij valselijk beschuldigd werd van wapenleveringen, dat de procureur naar wie hij was gegaan om een klacht in te dienen tegen de politie hem op zijn beurt ook heeft bedreigd, dat hij, een bepaalde passage uit het gehoorverslag citerend, ernstige verwondingen opliep ingevolge de slagen die de politie hem heeft gegeven, dat in de daaropvolgende periode een huiszoeking bij hem thuis werd uitgevoerd en zijn vader geïntimideerd werd door de autoriteiten, dat hij vervolgens zijn gezin en zijn land moest verlaten om te vluchten naar een voor hem onbekende bestemming in Europa, dat deze traumatische ervaringen wel degelijk een redelijke verklaring kunnen bieden voor het feit dat hij in de maanden die daarop volgden de gebeurtenissen op zijn eigen manier heeft trachten te verwerken en dat het algemeen geweten is dat een traumatische ervaring bij een mens kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid. In een vierde onderdeel stelt verzoeker dat men hem ten onrechte "*ten kwade duidt*" dat hij geen bewijzen zou hebben voorgelegd aangaande de vervolgingsfeiten. Hij oppert hieromtrent dat het Commissariaat-generaal redelijkerwijze van hem niet kan verlangen dat hij schriftelijke bewijzen moet voorleggen van de instanties die hem vervolgen, temeer gelet op de aard van de feiten, met name intimidaties door agenten, dat hij na zijn vlucht uit het ziekenhuis ondergedoken leefde tot aan zijn vlucht uit het land, dat zijn schaarse contacten met de buitenwereld in hoofdzaak dienden om zijn reis naar het buitenland te regelen en dat in de gegeven omstandigheden zijn geloofwaardige verklaringen zouden moeten volstaan om hem minstens het voordeel van de twijfel te verlenen. In een laatste puntje van kritiek op de overwegingen van de bestreden beslissing voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtroute. Hij merkt dienaangaande vervolgens op dat hij met name verklaard heeft dat hij per minibus via Minsk was gekomen met de hulp van een smokkelaar die voor valse identiteitsdocumenten had gezorgd, dat zijn versie inzake zijn eigen, persoonlijke vluchtroute vanuit Armenië via Minsk en de wijze waarop hij persoonlijk zijn land heeft verlaten in ieder geval niet uitgesloten is, dat het Commissariaat-generaal geen ernstige redenen had om de aangehaalde vluchtroute en vluchtwijze zonder meer als totaal ongeloofwaardig te bestempelen en dat het Commissariaat-generaal hem minstens het voordeel van de twijfel had moeten en kunnen verlenen. Verzoeker merkt voorts op dat zijn asielaanvraag wel degelijk beantwoordt aan artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Hij werpt in dit verband op hij bij een eventuele terugkeer naar Armenië vreest het slachtoffer te zullen worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, dat hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 3 september 2009 op voldoende wijze heeft kunnen aantonen dat zijn leven wel degelijk in gevaar is in Armenië, dat het Commissariaat-generaal ten onrechte onvoldoende de problemen heeft erkend die hij in Armenië ondervindt, dat hij dan ook om evidente redenen niet meer kan terugkeren naar Armenië alwaar hij geen normaal leven zal kunnen leiden, dat het voor hem overduidelijk is dat zijn veiligheid aldaar niet gegarandeerd is, dat het Commissariaat-generaal een manifeste beoordelingsfout heeft begaan en dat uit hoofde van het principe van een goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel het Commissariaat-generaal een vollediger en grondiger onderzoek had moeten wijden aan alle gegevens van het dossier en meer rekening had moeten houden met zijn opmerkingen en argumenten. Tot slot oppert verzoeker dat het Commissariaat-generaal niet in redelijkheid tot de door haar genomen

beslissing kon komen, gelet op de argumenten die hij er tijdens zijn gehoor d.d. 3 september 2009 heeft uitgewerkt. Hij meent dat de in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens onverenigbaar zijn met het door het Commissariaat-generaal genomen besluit en besluit dat het in de huidige stand van het dossier niet mogelijk is om zijn versie te weren zonder dat de commissaris-generaal een grondiger onderzoek heeft kunnen voeren naar de gebeurtenissen die hem genoodzaakt hebben zijn land te verlaten. Zijn relaas vereist, aldus verzoeker, dan ook een verdergaand onderzoek door het Commissariaat-generaal.

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

2.3. In de bestreden beslissing, waarin wordt besloten dat verzoeker er niet in slaagt zijn vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken, deelt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de door verzoeker ingeroepen problemen op in twee vluchtmotieven, zijnde enerzijds verzoekers betrokkenheid bij de manifestaties na de presidentsverkiezingen van begin 2008 én anderzijds zijn gewelddadig conflict met een privépersoon. Wat het eerste vluchtmotief betreft, oordeelt de commissaris-generaal dat in het licht van de informatie waarover hij beschikt dat de door verzoeker beschreven ernstige moeilijkheden in de nasleep van zijn betrokkenheid bij de politieke gebeurtenissen van 2008 niet aannemelijk zijn. De verklaringen die verzoeker hieromtrent heeft afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal zijn volgens de bestreden beslissing op belangrijke punten tegenstrijdig en zijn verklaringen over de nasleep van zijn vervolging onaannemelijk. Hij brengt bovendien geen enkel bewijs aan om zijn verklaringen te staven. Wat verzoekers tweede vluchtmotief betreft, met name de vervolging door een privépersoon, stelt de commissaris-generaal vast dat hij ook hier evenmin een bewijs in aanbrengt, dat zijn verklaringen niet zonder meer als waarachtig kunnen worden beschouwd, dat niet is aangetoond dat deze problemen nog steeds actueel zijn en dat hij opmerkelijk genoeg deze problemen niet heeft aangehaald in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal. In de bestreden beslissing wordt, naast de vaststellingen met betrekking tot de twee voormelde vluchtmotieven, voorts ook opgemerkt dat verzoekers verblijf in Minsk op zich niet is aangetoond, gelet op het zeer vage beeld dat verzoeker hierover geeft en het gebrek aan enig bewijs in dit verband. Ten slotte wordt erop gewezen dat het gebrek aan een paspoort evenmin is aangetoond.

2.4. Om in aanmerking te komen voor de erkenning als vluchteling dient verzoeker aan te tonen dat er in zijn hoofdfeiten en omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. De vrees moet immers niet alleen subjectief aanwezig zijn, maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (cf. RvS 22 april 2003, nr. 118.506). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.5. Betreffende de door verzoeker ingeroepen problemen naar aanleiding van zijn broodleveringen aan manifestanten tijdens de protestacties in de nasleep van de presidentsverkiezingen van begin 2008, merkt de Raad op dat uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat personen die betrokken waren bij de presidentsverkiezingen van 19 februari 2008 en de evenementen van 1 maart 2008, alsook hun familieleden, vandaag de dag omwille van hun betrokkenheid bij deze evenementen niets meer te vrezen hebben en zij geen risico meer lopen om gearresteerd en vervolgd te worden, aangezien alle personen die de Armeense overheid in deze context wou aanhouden, reeds gearresteerd werden (stuk 18, Landeninformatie, SRB Armenië 14/10/2010, "*Armenië, Beoordeling van de actuele vrees van politieke opposanten sinds de gebeurtenissen ivm de presidentsverkiezingen van februari 2008*"). De Raad stelt vast dat verzoeker deze informatie niet weerlegt en zelfs geen enkele poging daartoe onderneemt. Verzoeker beperkt zich in casu tot het herhalen van zijn relaas als zou hij

tot op heden in Armenië vervolgd worden omwille van zijn broodleveringen aan de manifestanten tijdens de protestacties na afloop van de presidentsverkiezingen van begin 2008 en tot de stelling dat deze problemen wel degelijk ernstig genoeg zijn en zij ten onrechte door de commissaris-generaal worden geringschat. Op zijn bewering na dat het Commissariaat-generaal geen of minstens te weinig rekening heeft gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheden ter plaatse brengt verzoeker geen enkel gegeven aan dat een ander licht zouden kunnen werpen op de objectieve informatie waarop de commissaris-generaal zich heeft gesteund. Verzoekers ongestaafde betoog is dan ook niet bij machte deze informatie, waaruit blijkt dat een persoon met verzoekers profiel, i.e. een activist/sympathisant van een oppositiepartij, *actueel* geen risico meer loopt op enige vorm van vervolging, te ontkrachten De Raad besluit op grond van de vaststelling van het gebrek aan actueel karakter van verzoekers ingeroepen vrees tot de irrelevantie van elk debat over de geloofwaardigheid van verzoekers ingeroepen problemen naar aanleiding van zijn beweerde betrokkenheid bij de protestacties in de nasleep van de Armeense presidentsverkiezingen van februari 2008.

2.6. Wat verzoekers beweerde problemen met een privépersoon betreft, stelt de Raad vast dat verzoeker op generlei wijze ingaat op de concrete motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker beperkt zich wederom tot het herhalen van hetgeen hij hierover reeds eerder op het Commissariaat-generaal heeft verklaard. Het louter herhalen van verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoeker toe om de vaststellingen uit de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Verzoeker brengt echter niets in tegen de vaststellingen van de commissaris-generaal dat hij ter zake geen enkel bewijs voorlegt, dat hij enkel de voornaam en de bijnaam van zijn vervolger kent, doch niet diens familienaam ofschoon men redelijkerwijze van hem kan verwachten dat hij meer duiding rond deze persoon zou kunnen geven gezien de ernst van de door hem ingeroepen feiten, zijnde twee aanslagen op zijn leven. Verzoeker brengt evenmin iets in tegen de overweging van de commissaris-generaal dat hij niet heeft aangetoond dat deze problemen nog steeds actueel zouden zijn en dat hij opmerkelijk genoeg deze problemen met de betreffende privé-persoon niet aanhaalde in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal hoewel hem toen nochtans gevraagd werd een overzicht te geven van de belangrijkste vluchtmotieven en dat hij voor dit nalaten geen afdoende verklaring kan geven. Deze motieven blijven derhalve gehandhaafd en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.7. In zoverre verzoeker het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden acht doordat het Commissariaat-generaal heeft nagelaten binnen een redelijke termijn de bestreden beslissing te nemen, merkt de Raad op dat verzoeker niet aantoot welk belang hij heeft bij zijn kritiek dat de bestreden beslissing eerder had moeten worden genomen. Verzoeker kan niet voorhouden op enigerlei wijze benadeeld te zijn door de lange duur van de asielpcedure. Immers, hij genoot hierdoor langer bescherming tegen de beweerde vervolging (RvS 29 maart 2005, nr. 142.693) en werd alzo in de mogelijkheid gesteld aanvullende stukken te verzamelen ter staving van zijn relaas. De Raad wenst ook te benadrukken dat elke asielaanvraag bij het Commissariaat-generaal aan een apart, individueel grondig onderzoek wordt onderworpen en wijst er voorts op dat de vreemdelingenwet geen termijn voorziet waarbinnen asielaanvragen behandeld moeten worden.

2.8. In zoverre verzoeker voorts aanvoert dat het Commissariaat-generaal geenszins "*een grondige enquête*" heeft gevoerd, preciseerd hij niet waar de commissaris-generaal in zijn onderzoek te kort zou zijn geschoten. Verzoeker oppert op zeer algemene wijze dat de commissaris-generaal een vollediger en grondiger onderzoek had moeten wijden aan alle gegevens van het dossier en meer rekening had moeten houden met zijn opmerkingen en argumenten, doch licht niet in het minst toe met welke (van zijn) elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden.

2.9. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker niets concreets inbrengt tegen de pertinente motieven in de bestreden beslissing dat zijn verklaringen over de nasleep van zijn vervolging, meer bepaald de al dan niet legale wijze waarop hij Armenië met het vliegtuig heeft verlaten, onaannemelijk zijn, dat, gelet op zijn vage verklaringen alsook het gebrek aan enig bewijs in dit verband, zijn verblijf in Minsk op zich niet is aangetoond en dat hieruit volgt dat zijn gebrek aan een paspoort evenmin is aangetoond. Deze motieven blijven derhalve gehandhaafd en de Raad maakt deze tot de zijne.

2.10. De Raad stelt tot slot vast dat verzoeker geen specifieke elementen aanbrengt met betrekking tot de subsidiaire bescherming. Nochtans vraagt verzoeker in fine van zijn verzoekschrift om hem deze toe te kennen. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn asielaanvraag, kan hij zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een



terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.11. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de beslissing op onzorgvuldige of onredelijke wijze tewerk zou zijn gegaan. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel werd derhalve niet geschonden. Er werd geen manifeste beoordelingsfout aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN